

Foaia Diecezană

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

<p>Prețul abonamentului :</p> <p>Pe un an 240 Lei Pe jumătate de an 120 Lei Pe un pătrar de an 60 Lei Un număr 5 Lei Pentru străinătate pe un an . . . 300 Lei</p>	<p>APARE DUMINECA</p> <p>Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”, iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „Tipografia și Librăria Diecezană” în Caransebeș.</p>	<p>Prețul inserțiunilor :</p> <p>Pentru publicațiuni oficiale, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei</p>
---	---	---

O mai temeinică organizare a apostolatului laic.

Apostolat laic! O formulă pe care o aduc în discuție nevoile urgente ale zilei. Deși pentru Biserica noastră este un nume nou, totuși ideea e veche și eternă cât însăși Biserica.

Acțiunea binefăcătoare și mântuitoare a Dumnezeuului întrupat nu se perpetuiază în lume decât prin slujire apostolică. Neapărat primul loc în apostolat îl ocupă clerul, a cărui ierarhie formează cadrele superioare ale armatei lui Hristos. Totuși alături de acest cler s'au ridicat, dela începuturile creștinismului, adevărate pleiade de voluntari cari au fost și vor rămâne totdeauna formele cele mai vădite ale vitalității Bisericii.

Dacă viața creștină de azi se reduce la un mecanism de rituri și de acțiuni exterioare, pietatea se topește în verbalism.

Senzul vieții creștine s'a cam pierdut la un foarte mare număr dintre laicii noștri. Sentimentul demnității ce le conferea taina Sf. Botez care după expresia Sf. Ieronim este o adevărată „preoție a laicilor”, s'a cam întunecat.

Uneori în societăți cari contează că au viață creștină, se observă o diformare a senzului de creștin, prin trăirea unui creștinism prea strâmt, redus la cele ce te privesc pe tine însuși, individualist, egoist. Se crede că e de ajuns să te rogi numai pentru tine, să cerșești milă dela Dumnezeu numai pentru trebuințele personale, să te interesezi creștinește numai de umila ta făptură, să te preocupe numai neînsemnata ta ființă!?

Par'că prevăd răspunsul: *Dar ce trebuie să mai fac?* Nu este scris: „Iubește pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău și din tot cugetul tău”...?

Da, dar „și pe aproapele tău ca însuși pe tine”... „In asta stă toată Legea și Proorocii”. (Mat. XXII, 36-40.) Iar aceste două, practic, se reduc la cea din urmă, căci: „cel ce nu-și iubește fratele pe care îl vede, nu poate iubi pe Dumnezeu, pe care nu îl vede”. (I Ioan VI, 20.)

Iisus însuși, suprema noastră pildă, a venit și trăit pentru alții. Apoi neobosiții Săi apostoli au cutreerat lumea să ducă lumină și mântuirea — altora. — Martirii și sfinții au disprețuit cele personale tot pentruca — alții — să se întărească prin exemplul lor. Iată prin urmare se întrevede necesitatea permanentă a apostolatului laic, apoi obligația ineluctabilă a tuturor celor ce poartă numele lui Hristos, de a iubi pe aproapele prin răspândirea vieții evangelice și îmbunătățirea morală a semenului său. Este un principiu egal obligatoriu pentru toți creștinii de totdeauna și de ori unde.

„Creștinul este un om, căruia Hristos i-a încredințat pe toți oamenii”. (Abatele Perreyve)¹⁾

A răspândi Evangelia nu însemnează numai decât a te duce în pământ păgân pentru a o însămânța. Societatea, mediul în sânul căruia trăim duce încă foarte mare lipsă de duh evanghelic. Lumea necreștină nu este numai în Africa ori Oceania, ci o găsim foarte aproape de noi, ne înconjoară, ne împulzește din toate părțile. Aci în juru-ne Biserica găsește „toată făptura”, căreia are sarcina să-i predice Evangelia.

Iar prin Biserică înțelegem clerul și poporul care-și are fiecare partea sa de muncă în apostolat.

E o enormă greșală a crede cineva că pentru Biserică sunt datori să lucreze numai

1) La Croix Mai 1934.

preoții. Nenumăratele temeuri biblice și istorice nu ne îndreptățesc să credem astfel.

Prea multă vreme credincioșii au lăsat aproape în întregime asupra păstorilor grija de a cuceri sufletele.

Sau, după remarcăa unui episcop francez, demulțori în imensul câmp creștin întâlnim „*bieți preoți atașați de vii la niște cadavre de parohii*“.²⁾

În schimb acolo unde apostolatul laic e cultivat, e scutul și podoaba Bisericii. Pe bună dreptate s'a spus că dezvoltarea apostolatului laic este cel mai vădit semn al prosperității unei Biserici.

„O societate prețuește atâta câtă conștiința de sine cuprinde în ființa ei“ (I. P. Patriarh Miron, conf. 1934). Ținta unei Biserici cu adevărat vii e ca din fiecare fiu al ei să facă un apostol.

Sunt vremurile astăzi când e nevoie de o ridicare a maselor creștinești. Clerul ar trebui înconjurat chiar de cât mai mulți oameni aleși cari fiind alături să împartă munca, răspândind peste tot sămânța roditoare a Evangheliei.

Și cine ar putea spune că este aceasta ceva aparte de Biserică? Cine ar putea spune de pildă că Frăția Ortodoxă sau toate organizațiile noastre laice creștine sunt astfel? Nu sunt ele același corp cu Biserica, nu sunt o parte din ea, chiar partea cea mai numeroasă?

Apostolatul laic, am putea spune, este o prelungire a apostolatului ierarhiei sau s'ar putea spune — dacă nu e prea îndrăzneată afirmația — că apostolatul laic este Biserica însăși ce iese din altar și în imensul câmp de lucru: filosofic, social, profesional, politic, artistic, acolo unde lumea fierbe și se sbuciumă, duce sufletul său sfințitor.

Oricâtă zestre sufletească și oricâtă putere și voință de muncă ar avea un preot, forțele lui nu pot depăși forțele unui om. Prezența lui fiind localizată, vor fi mereu locuri unde lipsa i se va simți. Trebuie prin urmare și alte difuzoare ale adevărurilor creștine.

Și, din experiența și contactul nostru zilnic cu viața socială, ni-am convins și de altceva, anume: că *cele mai multe șanse în evangelizarea unei anumite categorii sociale le are cineva care-i de aceeași categorie*. De pildă, un minier ce lucrează în adâncurile pământului va putea evangeliza cu foarte multă

izbândă printre tovarășii săi din ocne, un agricultor la fel, un aviator ori marinar tot așa. Dece fac comuniștii atâtea victime printre lucrătorii întreprinderilor noastre industriale mai ales?

Contactul zilnic cu tovarășii, potrivirea de vederi, identitate de nivel și alte circumstanțe ar face mai propriu și cu mai mulți sorți de izbândă în opera de evangelizare a semenilor pe cel ce e de un fel cu ei.

Sunt cazuri când noi preoții, deși am voi să facem un anumit lucru, nu putem, pe când laicii, datorită însăși condițiilor lor, pot îndeplini acest gol.

Deși niciodată nu mi-a plăcut să râvnesc la ceea ce alții au mai bun ca noi, totuși în privința organizării luptei de evangelizare a catolicilor am avut multă admirație.

Suntem în preajma Adunării Eparhiale. Azi Biserica bănățeană — spre a ne referi numai la noi — așteaptă dela membrii ce compun Venerabila noastră adunare altă metodă de luptă. Fiecare deputat eparhial ar putea fi acolo unde se găsește un puternic pioner al ortodoxiei și mai ales un organizator bun al luptei pentru răspândirea Cuvântului dumnezeiesc. Advocați, medici, profesori, ingineri etc. pot fi cele mai propice elemente de transfuziune în conștiința poporului a idealurilor morale.

Nu este de ajuns ca fiecare să fie un bun ortodox și fiu devotat Bisericii; ci atunci își vor fi împlinit cu adevărat mandatul de deputat al ortodoxismului ce li este încredințat, când și pe „*alții*“ vor trage în matca adevărului, ca „*toți să se mântuiască*“.

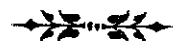
În parohiile contaminate fie de sectarism, fie de alte racile dăunătoare Bisericii, n'ar fi rău dacă D-Lor ar fi în fruntea anumitor *comitete misionare laice* în care ca fii distinși ai Bisericii să ia luptă de răspândire a Evangheliei și îndreptare a răului.

Nu-i destul să facă cineva parte dintr'o adunare, dintr'o Frăție sau altele, sau nu-i destul a constata relele și neajunsurile Bisericii, ci toți să pornească lupta ce este o poruncă chiar a timpului.

Numai astfel Biserica se va recunoaște în fiii ei.

Pr. D. V. Anuțoiu

2) P. Dabin: L'apostolat laïque, Paris 1931.

Ierarhia bisericească.

(Continuare).

Frângerea pânilor și rugăciunile din casa lui Simon Curelarul, erau de o simplitate impresionantă, ca și casa lui care mai degrabă era o colibă, scăldată de valurile mării. În schimb, frângerea pânilor din palatul învățatului Gamaliel, se săvârși cu un fast impozant, întocmai cu înfățișarea casei.

Tot în Faptele apostolilor, se mai amintesc în afară de Palestina, alte case și proprietari, la cari s'au săvârșit ceremonii. Astfel sunt: în Filipi casa Lidiei (Fapte ap. 16, 40); în Corint casa lui Iust (18, 7); în Tesalonic casa Iason, pe care jidovii înfuriați voiau să o dărâme (17, 7); în Efes casa lui Achila și Prischila (I Cor. 16, 19).

Se mai pomenește de rugăciuni făcute sub ceriul liber (Fapt. ap. 16, 13); apoi făceau ceremonii cu cântări de laude prin temnițele pline de creștinii asupriți (Fapte ap. 16, 25).

La cap. 20, vers 8 din Faptele apostolilor sf. evangelist Luca arată că foisorul din Troada, în care s'a adunat Pavel cu credincioșii și a vorbit până la miezul nopții, era iluminat cu multe candelă.¹⁾

Dacă la Faptele apostolilor se vorbește despre candelăle cari iluminau casele unde se faceau rugăciuni și frângerea pânilor, la epistola sf. ap. Pavel către Evrei se pomenește despre *Altar*; „Noi avem un altar, din care n'au drept să mănânce ceice fac slujbă în cort“. (Evrei 13, 10.)

În alte părți ale Testamentului Nou se reglementează cetirile părților evanghelice și textelor din Testamentul Vechiu, precum și felul participării credincioșilor la frângerea pânilor și la rugăciuni. Astfel se arată că femeile trebuie să fie cu părul învelit, să tacă și să asculte, iar bărbații să fie cu capul descoperit. (I Cor. 11, 1-23; 14, 1-36.)

Cultul sfintei Euharistii era sâmburele ceremoniilor ca și astăzi. În jurul frângerii pânilor se concentrau toate cântările și rugăciunile. Sf. Ioan Gură de aur vorbește în Homilia XXVII. cu multă admirație despre cultul euharistiei: „ce făceau apostolii când mâncău cînele cele sfinte? Oare nu le mâncău în rugăciuni și în cântări? Nu în învățatură îndelungată și multă înțelepciune?“

Inmulțirea creștinilor desigur că a atras după sine și reacțiunea păgânilor.

În perioada în care se încep crâncenele persecuțiuni, creștinii aveau în bună parte organizat cultul și ceremoniile, precum și casele de rugăciuni, adică *bisericile*. Asupra formei arhitectonice a bisericilor nu ni-a rămas nici o urmă precisă. Din felul cum reiese din relațiunile scriitorilor contemporani, dar mai ales din scrierea istosică a lui Eusebiu, casele de rugăciuni, respective bisericile erau împărțite în cele trei despărțăminte de astăzi: *altar, nae și locul femeilor*.

Lucian de Samosata (120-200 după Hristos) arată că întâmplarea l-a dus într'o casă necunoscută, și suindu-se pe o scară înaltă a ajuns la o cameră superioară, aflându-o „*împodobită cu ornamente aurite*, ca și casa lui Menelau descrisă de Homer; aici a găsit oameni stând în genunchi având fețele lor palide“.

Despre zidirea locașurilor proprii pentru rugăciuni și ceremonii aflăm urme sigure în secolul al III-lea, când s'a ivit o neînțelegere între creștinii și negustorii din Roma pentru un intravilan. Judecata între cele două tabere s'a făcut de împăratul Alexandru Sever (222-235). Creștinii au aflat un teren viran, pe locul unde mai înainte era o casă a invalizilor militari, aici voiau să-și zidească biserica. Cum negustorii revendicau locul pentru prăvălii, au ajuns pe la judecați, iar în ultima instanță s'a ajuns la împăratul Alexandru Sever, care a dat creștinilor câștig de cauză. „Împăratul după chibzuința sa porunci: „că mai bine este ca o divinitate să fie adorată în acest loc cu un cult oarecare, decât să zidească aci negustorii prăvăliile lor“. Creștinii așadar construie Biserica și se adunară întrânsa pentru rugăciune“.²⁾

Dacă împăratul Alexandru Sever a fost îngăduitor cu creștinii, urmașul său, împăratul *Galien* (260-268), nu este mai prejus și dă un edict prin care „*îngăduie episcopilor a servi cele sfinte fără sfială și le dădu înapoi Bisericile răpîte de păgân*. **Ele erau foarte multe la număr**“.³⁾

Venind pe scaunul împărătesc *Dioclețian* (284-305), persecuțiunile contra creștinilor încep cu toată furia. Împăratul Dioclețian, publică îngrozitoarele edicte „în luna Distri pe care Romanii o numesc Martie, puțin mai înainte de timpul patimilor Domnului — prin cari era poruncit ca *Bisericile să fie dărâmate din temelii, cărțile sfinte să fie arse, persoanele vrednice*

2) Dr. B. Cireșan: op. cit.

3) Idem.

1) Dr. B. Cireșan; op. cit.

cari ar rămânea tari în mărturisirea religiei creștine, să fie acoperite de nelegiuiri și poporul să fie dus în robie“. O relatare asemănătoare despre crunta persecuțiune a lui Dioclețian, avem dela *Lactantiu* († 330) în cartea sa „De mortibus persecutorum“.

(Urmează)

Pr. Traian Constantin

Scurtă privire istorică asupra bisericii ortodoxe române din Banat.

de Pr. Constantin Târziu
licențiat în teologie.

Astfel, pentru a întări și mai mult catolicismul în Banat s'a mai înființat încă pe timpul regelui Ștefan I mânăstirea Aracea,¹⁾ iar mai târziu încă o mulțime de alte mânăstiri presărate dealungul și dealatul Banatului, cari însă după cum vom vedea au fost toate înființate pe ruinele mânăstirilor ortodoxe din Banat. Mânăstirile acestea au fost toate în stăpânirea a diferite ordine cari încă dela cucerirea Banatului au fost trimise pentruca să aducă pe locuitori la ritul latin; astfel ordinul Benedictinilor s'a așezat aci odată cu înființarea episcopiei de Cenad; în urmă au fost aduși Cisterțienii (1142), Premonstratenii (1221), Augustinienii (1223), Ioaniții (1242), Dominicani (1221), Franciscanii (1229), Carmeliții (1372) și Cartusienii (1238)²⁾ cari și-au dat silința pe întrecute să catolicizeze Banatul. Scopul însă nu și l-au putut ajunge orice mijloace ar fi întrebuintat atât călugării predicatori cât și statul maghiar care li venea în ajutor.

Intr'adevăr, având în vedere marele rol pe care-l jucau clericii în evul mediu în viața publică a statului, ne mirăm cu drept cuvânt cum de și-au putut Românii păstra credința strămoșească în mijlocul atâtor curse. Clerul catolic era mereu în atingere cu poporul prin faptul că numai el avea dreptul să facă acte și numai la mânăstiri și capitule ele puteau fi autentificate; el ajunsese cu timpul și judecător în pricini mai mici și chiar stăpân de pământ, încât bieții Români au ajuns iobagi pe moșiile mânăstirilor catolice, cărora trebuiau să le muncească chiar în zilele de sărbători ortodoxe pe cari clerul catolic nu voia să le respecte.³⁾ Cu toate acestea bănășenii au ținut cu fermitate la credința lor, pentrucă Românii din fire sunt

statornici și urăsc inovațiunile, mai ales când ele pornesc dela străini.⁴⁾

Cu toate că nu erau obligați, și în drept nici nu puteau fi, de a plăti dijme preoților și episcopilor catolici, totuși dela începutul secolului XIII constatăm că Românii fură siliți la plata dijmelor către clerul catolic. Astfel la 1224 regele Andrei II (1205—1235) publică un decret regal, prin care se legiferează că religiunea ortodoxă este numai tolerată în stat, iar credințioșii acestei confesiuni adevăc Românii se supun la plata zeciuieiilor către clerul catolic,⁵⁾ iar clerul ortodox român este redus la poziția de clăcaș.⁶⁾ La 16 Decembrie 1256 și 28 Octombrie 1263 regele Bela IV confirmă arhiepiscopului de Stigoniu dreptul de a primi zeciuială din birul plătit de Românii de pretutindenii regelui Ungariei.⁷⁾ În registrele de zecinieli ale episcopiei Cenadului figurează pe la anii 1332—1334 foarte multe parohii ortodoxe din Banat, iar de toate aceste angarale papistășești n'au scăpat Românii relativ decât la 1479 când Mateiu Corvinul (1458—1490) ca și urmașul său Vladislav II (1490—1516) au decretat scutirea Românilor de zeciuielele nedrepte.⁸⁾

Formal încearcă pentru întâiaș dată regele Emeric (1196—1204) să atragă pe ortodocșii din regatul său, adevăc pe Românii din Transilvania, și Banat la catolicism, la 1204 când propune papei înființarea unei episcopii unite pe seama acestor ortodocși, supusă direct Romei; propunerea conține și instituirea de abați latini în mânăstirile grecești cari mai existau pe atunci și cari urmau să constituie această episcopie, sub motiv că ele decăzuseră foarte mult destrăbălării moravurilor călugărilor ce le locuiau. Din fericire această propunere nu s'a realizat din cauza grabnicei morți a regelui precum și din cauza intereselor episcopilor,⁹⁾ cari nu vedeau cu ochi buni înființarea unei noi episcopii cu care ar fi trebuit să-și împartă veniturile.

Instigați de papi cari erau autorii morali ai persecuțiunilor religioase împotriva Românilor din motive de supremație și exploatare¹⁰⁾, regii Ungariei iau măsuri din ce în ce mai oneroase împotriva credinței ortodoxe și a celor cari o profesau. Astfel printr'o scrisoare din 14 Noembrie 1234 papa Grigorie IX (1227—1241) îi aduce

4) Șt. Lupșa o. c. p. 45—46.

5) Gh. Enăceanu o. c. p. 241; Cf. Pr. Gh. Cotoșman o. c. p. 74.

6) Idem.

7) Șt. Lupșa o. c. p. 47, 248—49.

8) Pr. Gh. Cotoșman o. c. p. 76.

9) Șt. Lupșa o. c. p. 53—4.

10) Dr. G. Popovici o. c. p. 158.

1) Ștefa Lupșa: „Catholicismul și Românii din Ardeal și Ungaria până la 1556“. Cernăuți 1929, p. 16.

2) O. Ghibu o. c. p. 198.

3) Șt. Lupșa o. c. p. 21—45.

aminte regelui Bela IV (1235—1270) de jurământul¹⁾ pe care îl depusese când îl luase tatăl său Andrei II ca și coregent; papa îl provoacă acum să înceapă să pună în aplicare promisiunile sale căci scrie el: „Am înțeles că în episcopatul Cumanilor se află niște popoare, cari se numesc Români și cu toate că se socotesc a fi creștini, totuși au diferite rituri și datini ce sunt contrare cu numele de creștin. Disprețuiesc biserica romană, nu primesc tainele dela episcopul Cumanilor din aceea dieceză, ci dela niște pseudo-episcopi de ritul Grecilor și mulți Unguri și Teutoni și alții trec la dânsii făcându-se un popor cu Românii și primind prescritele taine dela ei“.²⁾ Românii au deci episcopi și sunt atât de bine organizați încât reușesc a face chiar pe catolicii străini să îmbrățișeze credința lor.

(Urmează).

Originea botezului creștin.

De preotul Ioan Nicorescu.

II. Spălările și botezul la Iudei.

Spre a putea cunoaște originea botezului creștin în biserica veche și a-l înțelege, trebuie să trecem dela actul botezului nostru de astăzi, așa precum îl mărturisește și practică biserica noastră, și să cunoaștem datinele și uzul-lege al Iudeilor și al altor popoare, pentru că astfel de cufundări și spălări cu ceremonii religioase întâmpinăm la Iudei și la alte popoare.

Special pentru Iudei erau *spălările* și *cufundarea* ceva caracteristic; se bazau pe a III. Moisi 11 sq. și IV. Moisi 19 și erau orînduite pentru *cuvățenie*; de acestea erau foarte multe. Zelul și cazuistica rabinilor privitor la *curat* și *necurat* și pentru cazul când se impuneau *spălările* le-au sporit tot mai tare.

Comunitatea iudaică în baza că e poporul ales al lui Dumnezeu se considera de *sfântă*; dar înțelegea aceea sfințenie în senz negativ ca fărarea de *necurăție* și delăturarea *necurăției*; de aci nenumeratele *spălări* și *curății*.

Un deosebit rol și specifică însemnătate aveau *cufundările* și *spălările* la *Esei* și alte secte, anume în răsăritul Iordanului pentru care s'au și numit *secte de botez*. *Eseii*¹⁾, un fel de ordin monahal, puneau mare preț pe dese *scăldări*,

1) Cf. Șt. Lupșa o. c. p. 57 unde este publicat jurământul prin care se leagă să stărpească pe toți ereticii deci și pe ortodocșii din regatul său.

1) Vezi E. Schürer: „Geschichte des jüdischen Volkes im Zeitalter Jesu Christi“ și Bousset: „Die Religion des Judentums“.

cari le țineau ca și un adaus pentru jertfa de sânge a lui Iisus, în care jertfa ei nu credeau ci vedeau numai în dese *scăldări* un mijloc pentru ertarea păcatelor lor.

Pe lângă spălările lor zilnice, avea o deosebită însemnătate și botezul ce-l primeau la intrarea în ordinul monahal și la repetirea acestuia de câteori avansau în oarecare grad; iar la primirea definitivă în adevăratul ordin se botezau, crezând că prin botez li se mijlocește tot mai mare *sfințenie*. Aceeași însemnătate aveau și *cufundările*, ba mai mult, *scăldările* în ape curgătoare de cari au fost influențați *Eseii*, prin cari credeau că se vindecă de boale, alungă demonii cari cauzează boalele oamenilor și că mijlocește ertarea păcatelor.

Dintre spălările iudaice din timpul lui Iisus se ridică îndosebi și au o valoare pentru noi *botezul prozelitilor* și *botezul lui Ioan*. Primul datează din secolul prim după Hristos dacă nu e și mai vechiu. Păgânul care voia să treacă la iudaism trebuia să se supună afară de jertfa și circumcisiune, unei *cufundări în apă*, natural pentru a se curăți de necurăția păgână. Păgânul se consideră de cătră Iudei *necurat*, pentru că a fost în atingere cu idolii. Că ce însemnătate a avut botezul lui Ioan, care se făcea numai odată(?) nu se poate ști cu siguranță. În tot cazul se făcea în semnul și lumina împărăției lui Dumnezeu care se apropia și pe care Ioan o vestia cu atâta zel și abnegare. Cei cari se botezau intrau în ceata celor ce se pregăteau pentru venirea lui Iisus, contrar celor ce scrie Iosif Flaviu.²⁾ Ba noi credem și ne încredințăm din sinopticii că botezul lui Ioan era *botezul căinței* — nu al *pocăinței*, precum greșit îl numia — pentru ertarea păcatelor. (Mc. I. 4; Luc. III. 3.) Și că acest botez a fost privit nu ca *simbol* numai, ci drept *taină*, e cu toată probabilitatea.

Pentru a putea înțelege multele arătări și diferitele dispozițiuni se se luau cu ocazia spălărilor și a botezului, în cele mai multe cazuri fără nici un înțeles, trebuie să ne transpunem în timurile iudaice și a ni le înfățișa în prezent.

(Urmează)

Noi nu urmând unor povești v'am făcut cunoscută puterea și venirea Domnului nostru Iisus Hristos, ci martori vizuali fiind ai majestății acestuia.

(II Petru 1, 16.)

2) Josephus Antiquitates, XVIII, 1, 3.

ȘTIRI

Consistor plenar. Eri, în 22 Maiu s'a ținut o ședință a tuturor secțiilor Consiliului eparhial, prezentându-se și discutându-se rapoartele către Adunarea eparhială ce se va ține Dumineca viitoare.

Sfințirea unei cruci-monument de marmoră în Tufări s'a făcut în Dumineca Tomii. Lucrarea este făcută de corul bisericesc de acolo. Cu ocazia sfințirii zelosul preot Alexandru Nicoliciu a rostit o impresionantă cuvântare despre necesitatea împăcării cu Dumnezeu și roadele ei. I-a ascultat un numeros public de intelectuali și țărani, din Tufări și satele din jur.

Societate Sf. Gheorghe în Bocșa-română, s'a știut împune în timpul de pregătire al Postului Mare, determinând o religiozitate mai simțită. Cu ocazia unei șezători, în Dumineca 3-a, preotul Gheorghe Muntean a vorbit despre cuvintele Scripturii „fiul înțelept veselește pe tatăl său, iar cel neînțelept batjocurește pe mama sa”. Tânărul student în teologie Ioan Dalea și alți intelectuali au dat preotului concurs la reușita programului acelei șezători.

Donațiuni. De sfintele Paști biserica din Tufări s'a bucurat de următoarele donațiuni: doua sfeșnice mari de teracotă, pictate, donate de primepitropul Mihail Bijan; două lumânări de ceară, donate de Ilie Mejdină și soția; 6 lumânări pentru policandru dela doamna Stela Căp. Smadescu, învățătoare în Orșova. Apoi, Mihail Nicolaescu a reparat și vopsit baldachinul pe care acum 28 de ani l-a donat sfintei biserici tatăl său, Pavel Nicolaescu. Preotul și epitropia bisericii sunt mulțumitori donatorilor, și se roagă lui Dumnezeu pentru sănătatea și fericirea lor!

Mulțumită publică. Oficiul parohial ort. rom. din Săceni mulțumește și pe această cale pentru ofrandele primite: 1) Familia Traian și Terezia Ciurescu din Belinț 300 Lei, 2) Livia Anghel diriginta P. T. T. Bujor 500 Lei, 3) Solomon Farcaș din Săceni un vagon de var (cca 5000 Lei).

Tot pe această cale ne îngăduim a aduce cele mai calde mulțumiri Prea On. D. protopop Colonel Iosif Serafin din Sibiu precum și On. D-Sale soții, pentru mult grăitorul dar ce ni-a făcut cu ocazia marelui praznic al Învierii și anume: a) Un rând odăjdii complet cu stihar din pânză, măestrit lucrate (croșetate) de d-na prot. Col. I. Serafin; b) Un măsaie (acoperemânt) pe masa altarului; c) O cruce de metal pentru masa altarului; d) Patru ștergere mici pentru preot la împărțire; e) Un acoperemânt de mătăasă verde, ce se poate pune sub antimis și sf. evanghelie; f) Un acoperemânt negru galben pentru acoperirea sf. potir, după descoperirea ss. daruri (după intrarea cea mare la heruvic). Total numerar 800 Lei. Suma din urmă 53.018. Total general 53.818 Lei.

Apel. Oficiul parohial ort. rom. din Ticvaniul-Mare, roagă pe această cale pe conducătorii Oficiilor parohiale din eparhia noastră, cărora li-a trimis Apel-Lista de subscripție să le restituie, cum și pe toți Românii de bine și cu dare de mână să dea tot sprijinul pentru buna reușită a străngerii sumelor din care să se înceapă construirea bisericii ortodoxe la Ticvaniul-Mare.

Note oficiale.

Nr. 2720 Șc. 1937.

Părintele F. M. Gâldău dela Biserica Domnița Bălașa din Capitală a scos în editura sa „Pace” câteva volume de literatură religioasă, iar acum în urmă a publicat traducerea făcută de P. S. Irineu Mihălcescu, vicarul Sfintei Patriarhii și Pr. V. Nicolescu a celebrei opere a marelui astronom francez Camille Flammarion, intitulată: „Dumnezeu în Natură”.

Flammarion apără idea de Dumnezeu cu uimitoare cunoștințe din domeniul științelor pozitive și într'o incomparabilă formă literară. Accastă lucrare este de un real folos pentru oricine poate citi cu înțelegere o lucrare de un nivel intelectual ceva mai ridicat. Credem în special că pentru preoți este absolut indispensabilă.

Lucrarea a apărut în condițiuni tehnice ireproșabile și se poate procura la Librăria noastră diecezană.

Costul unui volum, comandat prin consiliul eparhial este de Lei 100.—.

Caransebeș în 12 Maiu 1937.

Episcopul diecezan:

† VASILE

* * *

Nr. 3066 Șc. 1937:

Consiliul Central bisericesc a fost sesizat de sf. Mitropolie a Basarabiei că s'ar fi pus în comerț ca hârtie maculatură pentru împachetat, fascicule și bucăți din cărțile de ritual ale Sfintei noastre Biserici ortodoxe.

Deoarece aflarea de către credincioși a textelor din cărți sfinte în magazine printre hârtia de împachetat e aptă să producă scandală, atragem atenția On. preoțimi la aceasta, urmând ca să oprească pe loc circularea unor asemenea hârtii și eventual să ne avizeze despre măsurile luate.

Caransebeș în 17 Maiu 1937.

Episcopul diecezan:

† VASILE

Nr. 2789 E. 1937.

Către Prea On. Oficii protopresbiterale și parohiale din eparhia ort. rom. a Caransebeșului.

Comuna noastră bisericească Blajova din tractul protopresbiteral al Buziașului are o biserică veche de lemn, reparată mai în urmă în 1921.

În cursul timpului această biserică s'a deteriorat în așa măsură, încât zidirea unei noi biserici a devenit necesară, dar fiind comuna mică și credincioșii săraci nu le este dată posibilitatea, ca din mijloacele lor proprii să-și ridice un nou locaș de închinare, de aceea credem că este cazul, să venim acestei comune bisericesti întru ajutor, dispunând în consecință, că la sărbătoarea sfinților apostoli „Petru și Pavel“ să se poarte un tas în favorul acestei comune bisericesti în toate bisericile din eparhie.

Rezultatul tasului se va înainta oficiilor protopresbiterale, până la 10 Iulie a. c., iar acelea vor administra banii casei diecezane până la 20 Iulie a. c. cu excepțiunea tractului protopresbiteral al Caransebeșului, având Oficiile parohiale din acest tract a depune banii colectați direct la cassa noastră diecezană.

Caransebeș în 19 Maiu 1937.

Episcopul diecezan:

† VASILE

Nr. 2500 E. 1937.

Către On. Oficii parohiale din eparhia ort. rom a Caransebeșului.

Ministerul Cultelor și Artelor ni-a trimis adresa Nr. 6169/937 a Ministerului de Interne prin care roagă, ca preoții să primească a fi numiți informatori onorifici, spre a ține acel Minister la curent cu producția agricolă cu prețurile agricole și alte probleme.

Textul adresei este următorul:

Avem onoare a Vă aduce la cunoștință că institutul Central de statistică pentru investigațiunile privitoare la producția agricolă prețurile produselor agricole și alte probleme similare a hotărât să-și formeze un cadru de informatori onorifici alcătuit din persoane cari au legături directe cu procesul de producție și desfacere a produselor agricole.

În consecință Vă rugăm să binevoiți a dispune să ni se comunice de către parohiile rurale numele persoanelor cari ar consimți să

furnizeze benevol institutului Central de statistică informațiunile privitoare la producțiunea agricolă.

Ar fi de dorit ca în fiecare sat să avem cel puțin un informator.

În alcătuirea listelor se vor înscrie preoții de preferință agricultori însă indiferent de suprafața ce o cultivă și de ramura de producție agricolă, cerealieră, horticolă, viticolă etc.

În dreptul fiecărui informator se va specifica numele și pronumele, adresa, exactă întinderea cultivată, ocupațiunea principală problemele statistice agricole unde poate fi folosit ca informator, producțiunea agricolă ce realizează, horticolă viticolă, culturi speciale, producția animală, prețurile produselor agricole etc. (domeniul la care se vor referi informațiunile) gospodărie proprie (comună regiune) fără ca informatorul să fie nevoit să recurgă la cercetări suplimentare care i-ar stânjeni ocupațiunile sale obișnuite.

Toată corespondența se va face pe imprimatele institutului Central de Statistică scutite de franco astfel că informatorul nu va trebui să supoarte nici o cheltuială. Informatorii vor primi în mod gratuit unele publicațiuni ale Institutului Central de Statistică.

Comunicând aceasta adresă, invităm Onor. Preoțime să satisfacă cuprinsul ei.

Caransebeș în 14 Maiu 1937.

Episcopul diecezan:

† VASILE

Publicațiune de licitație.

Pe baza încuviințării Ven. Consiliu Eparhial Nr. 1761/E. 1937, se escrie licitație minuendă publică verbală, ce se va ține în ziua de **30 Mai 1937**, ora 2 m. p. în sf. biserică din Mutnicul-Mare, pentru cimentarea pardimentului în culori.

Prețul de esclamarie este de 11.240 Lei.

Lucrările sunt cele cuprinse în devizul aprobat de Ven. Consiliu Eparhial care se poate vedea zilnic la oficiul parohial.

Licitanții sunt obligați a depune ca vadiu 10% din prețul esclamat ca garanție, și care se va înapoia după colaudare fără dobândă.

Spese de drum nu se acordă.

Comuna bisericească își rezervă dreptul a da lucrarea măestrului care va prezenta mai multă garanție morală și materială.

Mutnicul-Mare la 9 Mai 1937.

Iova Drăghina

paroh, preș. cons.

Ioan Ștefănița

notar.

Publicațiune de licitație.

Pe baza aprobării Venerabilului Consiliu Eparhial Nr. 2343 E. ex 1937, ddo 13 Aprilie a. e. se publică licitație cu oferte închise pe ziua de 30 Maiu 1937, ora 11 a. m. pentru lucrările de reparare exterioară și de acoperire din nou cu tablă galvanizată a turnului și a sf. biserici ort. rom. din Jdioara, jud. Severin.

Prețul de exclamare este de 53.400 Lei.

Lucrările sunt cele cuprinse în deviz.

Materialul necesar pentru acoperirea turnului și a sf. biserici îl dă comuna bisericească, iar tablele de zinc pentru montarea crucilor dela turn și altar le va pune la dispoziție ofertantul, de calitate cuprinsă în deviz, la fel și pentru celelalte lucrări.

Planul și devizul lucrării poate fi văzut zilnic la oficiul parohial.

Licitanții vor depune pe lângă ofertă o ganție de 10% din valoarea lucrării în numerar sau efecte de stat.

Consiliul parohial își rezervă dreptul de a da lucrarea celui măiestru în care are mai multă încredere ori care va fi rezultatul licitației.

Contractul devine obligator pentru ofertant imediat după semnare, iar pentru comuna bisericească după aprobarea de către Venerabilul consiliu Eparhial.

Jdioara, din ședința consiliului parohial ținută la 9 Maiu 1937.

Dimitrie Blidariu

preot președinte.

2—2

L. Daminescu

inv. secretar.

Brâne preoțești

dela cele mai renumite fabrici și cu prețuri convenabile
de vânzare la **Librăria diecezană.**

MERSUL TRENURILOR

dela 22 Mai 1937 din gara Caransebeș.

Plecarea autobusului la gară	Nr. trenului	Dela București spre Timișoara			Plecarea autobusului la gară	Nr. trenului	Dela Timișoara spre București		
		Felul trenurilor	Sosește	Pleacă			Felul trenurilor	Sosește	Pleacă
—	1023	Pers. T-Severin Caransebeș	2.30	—	—	1026	Pers. Timișoara Caransebeș	3.29	—
—	1025	Pers. Caransebeș Timișoara	—	4.10	—	1022	Pers. Caransebeș T-Severin	—	3.45
5.30	103	Accelerat	5.49	5.53	6.45	1028	Mot. Timișoara Caransebeș	7.02	—
6.55	1019	Pers. T-Severin Timișoara	6.47	7.15	8.40	102	Accelerat	8.57	9.02
9.55	1027	Mot. Caransebeș Timișoara	—	10.15	11.45	1024	Pers. Caransebeș T-Severin	—	12.00
12.40	1005	Personal	12.58	13.06	12.40	1030	Mot. Timișoara Caransebeș	12.55	—
17.45	11	RAPID	18.04	18.09	13.20	12	RAPID	13.34	13.38
20.20	1021	Pers. T-Severin Caransebeș	20.30	—	16.40	1006	Personal	16.52	17.00
20.40	1029	Mot. Caransebeș Timișoara	—	21.07	20.40	1020	Pers. Caransebeș T-Severin	20.48	21.05
22.35	101	Accelerat	22.47	22.52	23.40	104	Accelerat	23.52	23.59

Dela Subcetate				Spre Subcetate			
			Sosește				Pleacă
6.45	2250	Personal dela Boufari	7.05	6.45	2241	Motor până la Boufari	7.10
8.40	2242	Motor dele Boufari	9.30	9.55	2243	Pers. până la Subcetate	11.05
12.40	2244	Personal dela Subcetate	12.52	13.20	2245	Motor până la Boufari	13.45
—	2246	Motor dela Boufari	16.15	17.45	2247	Motor până la Boufari	18.10
20.40	2248	Motor dela Boufari	20.35	20.40	2249	Pers. până la Boufari	20.55

Autobusul circulă zilnic la toate trenurile.